

Κώστας Ιακώβου ΣΧΕΔΙΑΖΟΝΤΑΣ ΤΗ ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

Η αρχιτεκτονική είναι τρόπος ζωής για τον ίδιο. Θα έλεγε κανείς πως ο καταξιωμένος αρχιτέκτονας δεν έχει χόμπι, διότι πολύ απλά η δουλειά του καλύπτει απόλυτα αυτήν την ανάγκη. Το διασκεδάζει.

ΚΕΙΜΕΝΟ ΙΩΝΑΣ ΧΡΙΣΤΟΦΙΛΟΠΟΥΛΟΣ ΦΩΤΟ ΝΤΑΪΝΑ ΚΑΠΡΟΥ

Είναι διατεθειμένος να διαφωνήσει ή και να απορρίψει μια δουλειά προκειμένου να μην κάνει εκπιώσεις στην αισθητική του και αυτό είναι που τον κάνει ξεχωριστό. Από την πρώτη στιγμή που θα μπει κάποιος στον χώρο εργασίας του, εισπράττει μια φιλόξενη διάθεση αλλά και μια αδιαπραγμάτευτη αξιοπρέπεια, που τα όριά της είναι ξεκάθαρα διακριτά. Έχει άποψη και την υποστηρίζει ευγενικά δίχως όμως να κάνει βήμα πίσω από τη «λεπτά κόκκινη γραμμή» της οπτικής του. Αν κανείς παρατηρήσει τυχαία μια δουλειά του είναι εύκολο να διακρίνει την αδιόρατη γραμμή που συνδέει ένα προηγούμενο έργο του με ένα επόμενο, γεγονός που καθιστά ευδιάκριτο το σχεδιαστικό του αποτύπωμα. Το αρχιτεκτονικό γραφείο «FLUID architecture» που διατηρεί μαζί με την εξαιρετη συνεργάτιδά του, Κατερίνα Σεργίου, έχει βάση την Κύπρο και συγκεκριμένα τη Λάρνακα, «έναν τόπο ιστορικό που σου δίνει απλόχερα αφορμές για να εμπνευστείς», όπως υποστηρίζει ο Κώστας. Έχει συσταθεί το 2005 ως μια πλατφόρμα όπου οι πολλαπλές ειδικότητες των δύο συνεργάζονται για μια αρχιτεκτονική παραγωγή που είναι συνεπής, τόσο

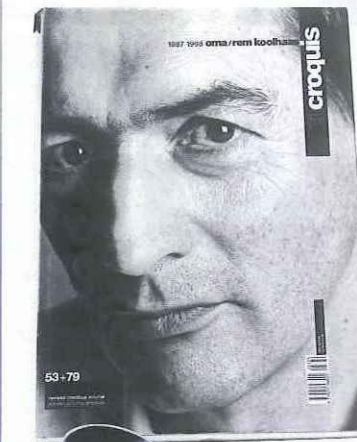
συναισθηματικά όσο και πνευματικά, μέσα από την εμπνευση ενός θέματος ως τις λεπτομέρειες. Εργαζόμενοι πάνω σε κάθε σχέδιο που καλύπτει όλο το φάσμα της αρχιτεκτονικής αλλά και της διακόσμησης εσωτερικών χώρων, από την επιλογή επίπλων μέχρι μεγάλης κλίμακας κτίρια και έργα αστικού σχεδιασμού, προσπαθούν να κατανοήσουν τις σύγχρονες συνθήκες, προτείνοντας κατάλληλες λύσεις. Ο ίδιος προσπαθεί ανέναντι και ακούραστα να ανακαλύψει μέσα από κάθε του έργο μια αρχιτεκτονική που να είναι ευέλικτη και «ενεργός», μια αρχιτεκτονική που δεν είναι στάσιμη και είναι πιθανό να αλλάξει, είτε από τους χρήστες είτε από τις καταστάσεις. Είναι τα ερεθίσματα της φύσης, των ανθρώπων, του κάθε τοπίου αλλά και κάθε γεγονός που μπορεί να δώσει το έναυσμα για τη δημιουργία ενός αρχιτεκτονικού θέματος, το οποίο «σμιλεύει» με μαεστρία μαζί με τη συνεργάτιδά του. Το πιο ενδιαφέρον είναι ότι το καθετί το αντιλαμβάνονται διαφορετικά, οπότε και το φιλτράρουν ο καθένας από τη δική του οπτική, με αποτέλεσμα αυτό που θα προκύψει να είναι κάτι εντελώς καινούργιο.

Πώς βλέπεις την αρχιτεκτονική στο σήμερα της Κύπρου; Συγκρινόμενη με τις δύο προηγούμενες δεκαετίες κατά τις οποίες υπήρξε μαζική παραγωγή και καταστροφή ουσιαστικά της αρχιτεκτονικής δημιουργίας, νομίζω πως τώρα κάτι γίνεται. Υπάρχουν νέοι δημιουργοί που προσπαθούν και συχνά βλέπεις σε μεμονωμένα σημεία κάτι, αλλά έχουμε πολύ δρόμο να διανύσουμε ακόμη. Ως πολιτιστική ταυτότητα νομίζω ότι πάσχουμε στον συγκεκριμένο τομέα.

Τι θα ήθελες να αλλάξει; Οι αρχιτεκτονικοί διαγωνισμοί που ξεκίνησαν πριν δύο δεκαετίες και οι νέοι άνθρωποι βοηθούν στο να αλλάξουν τα πράγματα. Η νοοτροπία και η ιδιοσυγκρασία μας δεν αλλάζει και αυτό είναι πρόβλημα. Ειδικά όταν νέοι άνθρωποι «κουβαλούν» νοοτροπία των γονιών τους ή και των παππούδων τους και δεν αποδέχονται κάτι καινούργιο. Υπάρχει και κάτι ακόμη. Η Κύπρος δεν βίωσε το μοντέρνο κίνημα του '20 που κράτησε μέχρι το '50 και το οποίο βίωσε η δυτική Ευρώπη. Συνολικά αυτό είναι μια ατυχία. Κάτι που ήδη υπάρχει εδώ και δεκαετίες στο εξωτερικό, εδώ ο κόσμος το αντιλαμβάνεται ως «πολύ προχωρημένο».

Πιστεύεις ότι υπάρχει αστική συνείδηση στην Κύπρο; Δεν υπάρχει και είναι δύσκολο να υπάρξει, διότι δεν ξεκινά από τους ανθρώπους. Ξεκινά πάντα από την κορυφή, δηλαδή τις τοπικές αρχές, την παιδεία, την κουλτούρα, όπου δεν βλέπω να υπάρχει ούτε διάθεση, μα ούτε και φαντασία. Γιατί η Κύπρος και όχι το εξωτερικό ως βάση εργασίας; Κάποιες φορές αναρωτιέμαι κι εγώ... (Γέλια). Η αλήθεια είναι ότι δούλεψα στο Λονδίνο, αλλά οι ρυθμοί της μεγαλούπολης δεν μου ταιριάζουν. Επίσης ήθελα να κάνω κάτι δικό μου και στην Κύπρο είναι πιο εφικτό, διότι δεν είσαι ξένος όπως στην Αγγλία. Κάποιες φορές βέβαια μου λείπει, αλλά δεν μετάνιωσα ποτέ για την επιλογή μου. Δεν το συντηίζω άλλωστε.

Ο ΚΩΣΤΑΣ ΣΕ 30"

Αγαπημένη μουσική;

Ηλεκτρονική μουσική, κλασική αλλά και έθνικ τύπου Buena Vista, Pink Martini.

Η ιδανική μέρα;

Take it as it comes, διότι ποτέ δεν θα σου βγει η μέρα όπως τη θέλεις.

Το αγαπημένο σου χρώμα;

Μαύρο, μαύρο και μερικές φορές ίσως μαύρο. Αν δεις την ντουλάπα μου θα καταλάβεις.

Ποιο έργο που βρίσκειται στην Κύπρο θα ήθελες να είχες κάνει εσύ; Κανένα μέχρι τώρα.

Τι σου λέει η λέξη Calatrava;

Καυτή ερώτηση. Αντιδρώ αρνητικά διότι κατανίσει εμπορικός και με ενοχλεί η νοοτροπία «να φέρουμε έναν αρχιτέκτονα celebrity». Θα δεις μια γέφυρα που στην ξενάγηση την αναφέρουν ως μοναδική και υπάρχει σε πέντε πόλεις.

Λατρεμένη πόλη;

Βαρκελώνη. Θα μετακόμιζα άνετα για να ζήσω μόνιμα.

Αγαπημένες «παρεκκλίσεις»;

Το καλό φαγητό, το καλό ποτό, οι φραζές γεύσεις της ζωής. Πρέπει να «παρεκκλίνουμε» νομίζω.

Μερικά από τα πλέον αγαπημένα αντικείμενα του Κώστα Ιακώβου είναι το βιβλίο του αγαπημένου του Ολλανδού αρχιτέκτονα Rem Koolhaas, όπως και η φωτογραφική μηχανή που τον συνοδεύει και «κλειδώνει» αγαπημένες στιγμές εμπειριών. Το ινδικό ελεφαντάκι φέρει μαζί του καλή τύχη αρκεί να είναι προσανατολισμένο σωστά! «Συνήθως είναι γυρισμένο ανάποδα» λέει ο ίδιος ωστόσο η καλή τύχη δεν του γυρνά πιστέ την πλάτη. Το μέτρο και οι χάρακες είναι τα εργαλεία δουλειάς με τα οποία υπολογίζει την «ασταθή ισορροπία» της τέχνης που λέγεται αρχιτεκτονική. Εκείνο όμως που αγαπά ιδιαίτερα και που γίνεται αγαπημένο αντικείμενο ακόμη και των επισκεπτών του στον χώρο εργασίας, είναι ο πίνακας που κοσμεί το γραφείο του. Είναι δημιουργήμα του ίδιου και η ομορφιά του δεν μπορεί να μεταφερθεί ούτε με λέξεις, ούτε μέσω της φωτογραφίας.